

מסכת חלה

פרק ב

א. פרות חוצה לארץ שנכנסו לארץ, חייבים בחלה. יצאו מכאן לשם, רבי אליעזר מחייב, ורבי עקיבא פוטר:

ב. עפר חוצה לארץ שבא בספינה לארץ, חייבת במעשרות ובשביעית. אמר רבי יהודה, אימתי, בזמן שהספינה גוששת. עסה שנלושה במי פרות, חייבת בחלה, ונאכלת בגדים מסואבות:

ג. האשה יושבת וקוצה חלתה ערמה, מפני שהיא יכולה לכסות עצמה, אבל לא האיש. מי שאינו יכול לעשות עסתו בטהרה, יעשנה קבין, ואל יעשנה בטמאה. ורבי עקיבא אומר, יעשנה בטמאה ואל יעשנה קבים, שפושם שהוא קורא לטהורה, כך הוא קורא לטמאה, לזו קורא חלה בשם ולזו קורא חלה בשם, אבל קבים אין להם חלק בשם:

ד. העושה עסתו קבים ונגעו זה בזה, פטורים מן החלה עד שישוכו. רבי אליעזר אומר, אף הרוקה ונותן לסל, הסל מצרפן

לחלה:

ה. המפריש חלתו קמח, אינה חלה, וגזל ביד כהן. העסה עצמה, חיבת בחלה. והקמח, אם יש בו כשעור, חיבת בחלה, ואסורה לזרים, דברי רבי יהושע. אמרו לו, מעשה וקפשה זקן זר. אמר להם, אף הוא קלקל לעצמו ותקן לאחרים:

ו. חמשת רבעים קמח, חיבים בחלה. הם ושארן וסבן ומרסנן חמשת רבעים, חיבין. נטל מרסנן מתוכן וחזר לתוכן, הרי אלו פטורין:

ז. שעור החלה, אחד מעשרים וארבעה. העושה עסה לעצמו, והעושה למשתה בנו, אחד מעשרים וארבעה. נחתום שהוא עושה למכר בשוק, וכן האשה שהיא עושה למכר בשוק, אחד מארבעים ושמנה. נטמאת עסתה שוגגת או אנוסה, אחד מארבעים ושמנה. נטמאת מזידה, אחד מעשרים וארבעה, כדי שלא יהא חוטא נשכר:

ח. רבי אליעזר אומר, נטלת מן הטהור על הטימא. כיצד, עסה טהורה ועסה טמאה, נוטל כדי חלה מעסה שלא הורם חלתה, ונותן פחות מכביצה באמצע, כדי שיטל מן המקף. וחכמים אוסרין:

